

اسامه بن لادن په افغانستان کې

له توري بوري تر ابيت آباده - د اسامه زوي د خپل پلار كيسه كوي

ليكوال: استاد مصطفى حامد (ابوالوليد المصري)

ژباړه: عبدالرحيم (تتو)

Ketabton.com

د ليکوال سرريزه

د دې کيسې روايت کونکې داسې څوک دی چې هغه شخصاً د کيسې د ټولو جرياناتو عيني شاهد پاتې شوی نه دا چې هغه يې له بل چا اوريدلي او يا نقل کړي وي. هو! دا شخص د اسامه بن لادن هغه زوی دی کوم چې له نوموړي سره د ده د وروستي سفر هم لاری و.

دوی دا سفر په گډه د ۲۰۰۱ کال د اکتوبر د مياشتې له لومړۍ لسيزې شروع د ۲۰۰۲ کال تر پسرلي پوري جاري ساتلی دی.

دا يو کلن سفر چې له کابل څخه يې تر توري بوري ، کونړ ، ډيورنډ کرښې هاغاري قبائلي سيمې او بالاخره پيښور پوري اوږد واټن وهلی داسې يو خطر ناک سفر دی چې هره شيبه يې د استخباراتي شبکو تر تعقيب ، د امريکايي الوتکو تر بمبار او سيمه ييزو جاسوسانو تر څارنې لاندې تيره شوی ده.

زه د دې کيسې د ليکوال په توگه کله چې پر کومې موضوع خپله تبصره او ياهم وضاحت کول غواړم نو هغه د دې لپاره چې وپيژندل شي چې دا زما خپله تبصره او نظر دی په قوسينو کې په جلا مائل خط ليکم.

ما د خپل توان په کچه کوبښ کړی چې د دې پيښې د احداثو لپاره د جگړې له روزمره پيښو څخه تاريخونه را پيدا او دلته ورسره يوځای کړم.

له دې پرته نور هرڅه خپله د کيسې د راوي خبرې دي کومې چې يې د کيسې له پيله ترپايه له افغانستان څخه ترپاکستان / پيښور پوري له خپل پلار سره د ملتيا په اړه ماته روايت کړي دي.

پاکستان پيښور ته په رسيدو سره دواړه يوله بل نه جلا شوي او هر يوه د شخصي تحفظ او د دښمن له تعقيب څخه د ځان ژغورنې په خاطر ځانگړی لوری ځانته ټاکلی دی.

دلته د کيسې راوي په ايټ آباد کې د امريکايي ځانگړيو ځواکونو په بريد کې د اسامه بن لادن د وژل کيدو کيسه هم کړې خو هغه يې د پيښې د عيني شاهد په حيث نه ؛ بلکې د خپلي کورنۍ د غړيو د هغو عيني مشاهداتو پر اساس کړې کوم چې يې د دې بد مرغي پيښې ټوله ماجرا په خپلو سترگو ليدلي وه.

چې د ده د خبرو پيل په لاندې جملې پيليري.

له کابله تر توري بوري!

د سپتمبر له پېښې وړاندې مې پلار کندهار د کابل په نيت پرېښود او هلته په کلکانو د جگړې په لومړۍ کرښه کې تم شو چې کله ناکله به يې د جگړې له ستومانۍ څخه د دمې اخیستو لپاره هغه استوګنځي ته هم سر وربښکاره کاوه چې د لومړي خط شاته يې په لنډ واټن کې موقعيت درلود.

همدا راز په کلکانو کې د جگړې له لومړۍ کرښې څخه به وخت ناوخته د لوگر ولايت د مس عينک غونډ او له هغه ځايه د جلال آباد د توري بوري د غرونو خوا ته هم تلو تر څو هلته له دېښمن (امريکايي ځواکونو) سره د راتلونکې جگړې له پاره تياری ونيسي.

د کابل، لوگر، جلال آباد او توري بوري ترمنځ تگ راتگ يې تقريبا څو اوونۍ دربر ونيولې. د کابل د سقوط په ورځ (۱۱ نومبر د ۲۰۰۱) مې پلار په کابل کې و، چې د ښار له سقوط سره سم د خپلو څو تنو مخلصو ملګرو جهادي قومندانانو هر يو (اول گل) (محمد رحيم) او (ډاکټر امين) په ملتيا جلال آباد ته ولاړ.

د (دسمبر په شپږم ۲۰۰۱) د ننګرهار د سقوط په ورځ مونږ ټول په يوه فور باي فور موټر کې سپاره او په توره شپه کې مو د توري بوري پرخوا وروهل.

حمزه الغامدي په ډير مهارت سره په مړو څراغونو ډرپوري کوله او امريکايي الوتکو په ننګرهار ښار او شاوخوا سيمو خطرناکه بمباري کوله.

د توري بوري غره ته په رسيدو سره مو موټر لاندې متوقف او مونږ پلي د غره په لوري وروان شو.

تر درې ساعته مزله وروسته د توري بوري په غره کې د ميشتو عربانو لومړني مرکز ته ورسيدو.

دا ځای په توره بوره کې د ترصد کونکي گروپ مرکز و، شپه مو هلته ورسره تيره کړه، سهار په لمر څرک مو تر ناشتې وروسته بيا د غره د هسکې څوکي په لور خپل سفر ته کش ورکړ ماډيگر ناوخته و چې د عربانو يو بل مرکز ته ورسيدو، هلته مو په ډير مشکله د خوراک له پاره څه وريجي او کچالو پيدا او نوش جان کړل او نور مو تر ونو لاندې د دمې په نيت ځانونه واچول.

په دې ستري سفر کې چې د غره په لاسونو کې سپينې واورې راباندې راچاپير وې پلار مې نور هم مخ پورته د لوړ ختلو امر وکړ چې هلته په رسيدو سره له افغانستان سره په پوله د ډيورنډ کرښې هاخو قبائلي سيمي راته ښکاريدلې.

هلته زمونږ د دمې ځای د دوو پښتنو قبيلو ترمنځ موقعيت درلود کومې چې د ډيورنډ کرښې سره جلاکړې دي، د دې ځای خلگ د مولوي خالص تنظيم مربوط د شهيد انجنير محمود پلويان وو چې مونږ ورسره څه کم يوه اوونۍ تم شولو.

دلته تر يوې اوونۍ تيرولو وروسته مې پلار د يوه افغاني راه بلد په ملتيا نور هم په غره کې د لوړ ختلو تکل وکړ چې دې مزل نږدې لس ساعته وخت ونيو، بالاخره د ماډيگر د لمانځه

وخت را باندې راغی چې تر اداء کولو وروسته مو بیا د سهار تر لمانځه پورې ستونزمن سفر ته دوام ورکړ.

د سهار تر لمانځه وروسته مو هم د وروستي منزل په لور ستړي گامونه پیل کړل. په دې حال کې مو د پلار د خونديتوب په غرض په سیمه کې د موجودو دوو قبیلو له منځه له یوې سره خبرې روانې وې.

له پلار سره مې په دې سفر کې د ډاکټر ایمن الظواھري، سلیمان ابوالغیث، ابو عمر المغربي، او حمزه الغامدي په شمول ۳۰ تنه نور ملگري هم مله وو.

زه او ورور مې هم د دې ستړي کاروان لارویان وو چې له خپل پلار سره مو په ټولو چارو کې مرسته کوله.

د همدې اوږده سفر په ترڅ کې د شپې مهال تر سپیده چاود وړاندې یوه کلي ته ورسیدو، خو له هغه ځایه ډیر په منډه ووتلو ترڅو کلیوال راخبر نشي او د سفر مسیر مو افشاء نه کړي. بالاخره د غرونو په منځ کې یوه گوښه کورته ورسیدو هلته مو ډډې ولگولې او ټول تر ماسپینینه پورې په ژور خوب بیده شول.

د ماسپینین تر لمانځه وروسته کوربنو راته ډیره مکلفه ډوډۍ تیاره کړې وه چې مونږ هم په ښه اشتها وخوره.

تر نیمې شپې همدلته تم شولو او بیا همدې کوربنو راته یو باروړونکی لوی موټر راوست چې تر دې کلي لور یوه بل ځای ته یې د غره سر ته ولېږدولو.

هلته فقط یوه ودانۍ وه چې دوی کوتي یې لرلې او خلکو د مالونو (پسونو) ساتلو لپاره تری کار اخیست او زموږ تر ورتلو وړاندې پکې کیکو (ورزو) ښې ډیرې ځالي جوړې کړې وې.

مونږ په داسې حال کې چې سخت ستړي او ستومانه و همالته مو واړول، زه او پلار مې، ډاکټر ایمن الظواھري، او سلیمان ابوالغیث په یوه کوټه او زما ورور او نور ملگري په بله هغې کې ځای پرځای شولو.

پر دې ځای باندې ملگرو د کیکو د کور نوم کینود، ما به همدا د کیکو په کور کې د خپلې ویډیويي کیمري په وسیله د خپل پلار په پټه عکاسي کوله، چې دا کیمره مې د سفر د ټول بهیر د عکاسۍ له پاره تر پایه له ځان سره وساتله.

د کیکو په کور کې مو یوه اوونۍ تیره کړه، په دې حال کې له مونږ عربانو پرته بل هیڅ راه بلد څوک نه و.

هماغه د کیکو په کور کې د اوسیدو پر مهال د ډاکټر ایمن الظواھري د میرمنې، محمد صلاح، او عبدالهادي اردني د شهادت خبر هم راوړسیدو.

د دې خبر تر اوریدو وروسته مې پلار بیرته په توره پوره کې د عربو مرکزونو ته د تللو پریکړه وکړه، ډاکټر ایمن الظواھري ته یې وویل چې ته د دې خواشینوونکي خبر د اوریدو

له امله يوه ورځ همدلته نور هم دمه وکړه ، له هغه سره يې څو نفره ملگري هم پريښودل زه او نور پاتې ملگري مي له پلار سره د توري بوري د مرکزونو پرخوا را روان شوو. د کيکو له کوره د توري بوري په خوا زمونږ دا راگرځيدل زمونږ لويه اشتباه وه ، ځکه مونږ په لوی لاس ځان د خطر ځای ته واچاوه ، په همدې لاره کې راباندې امريکايي الوتکو بمونو وغورځول چې يو بم يې په څو مترۍ کې راته ولگيده ، د بم له لگيدو سره سم مي پلار ځای پر ځای کيناست، زه يې مخې ته ناست وم نور ملگري شاوخوا سره تيت شول. بڼه گړۍ وروسته چې د بمونو لوخري ورکې شوې بيا مو خپل منزل په مخه واخيست او په توره بوره کې د ملگرو دفاعي کړبنو ته را ورسيدو.

دوي ورځې وروسته راپسې ډاکټر ايمن الظواهري هم هلته راغی.

په توري بوري باندي د روژې د مياشتې په ۱۷ نيټه چې د دسمبر له دريمي سره سمون خوري بمباري پيل شوه خو دا بمباري په متفرق ډول وه او پر يوه مشخص ځای يې ترکيز نه درلود.

زمونږ موقعيت د توري بوري غره په تر ټولو لوړه څوکه کې و، هلته د ټولو عربانو شمير ۳۱۳ تنه و چې د ميشنيدني په ټوله موده کې ورباندې امريکايي الوتکو ډير درانه بمونه وغورځول مگر بيا هم د شهيدانو شمير لسو ته ونه رسیده.

مونږ په توره بوره کې د شتون پرمهال له پاسه د امريکايانو لخوا تر سختې بمبارۍ لاندې وو او د ځمکې له لوري د ځينو سيمه ييزو قومندانانو لکه حاجي زمان، حضرت علي او اول گل لخوا محاصره وو.

معلم اول گل چې زما د پلار له نيردي ملگرو څخه و هسي په نوم له حاجي زمان دوي سره د توري بوري په محاصري کې شريک و خو په حقيقت کې زمونږ ملگري او د محمد رحيم نومي مجاهد (چې زمونږ يو ډير نيردي دوست ، بلکې د القاعده تنظيم يو فعال شخص و) په وسيله به يې مونږ ته د دښمن د ليکو ټول معلومات راکول، چې دا دواړه کسان بيا د امريکايانو لخوا ووژل شول.

امريکايي بي ۵۲ الوتکو به د ورځې له خوا زمونږ مورچلونه بمبارول او ايف ۱۶ هغو به د شپې مهال.

بي ۵۲ به د تگ او راتگ په مهال کې بمونه راباندې غورځول او مجاهدينو به د ځان ژغورني په خاطر ترې خپل ځانونه يوي او بلي خواته گوښه کول.

د اسامه بن لادن په مورچل کې بريښنايي چيپ (Electronic chip)

کوم ځای چې مونږ ورڅخه د مورچل په توگه استفاده کوله د هغه مساحت (۲ × ۳ متر) کې و، په همدې مورچل کې مي پلار، ډاکټر ايمن الظواهري ، ابوالغيث او زه خزه وو (ميشت وو).

يوه ورځ د سيمي ځيني خلک زما له پلار سره د ليدني کتنې او له هغه سره د ستري مشي لپاره زمونږ سنګرونو ته راغلل، خو د واپسۍ پر مهال د هغوی له جملې څخه کوم يوه په پټه

په هماغه ځای کې امریکایي الوتکو ته زمونږ د ځای وربښودلو له پاره یو یربښنایي چپ غورځولی و.

کله چې همدا خلک زمونږ له سترگو فنا شول سمدستي مې پلار ټولو ته د سیمې پرېښودو امر وکړ او ټول لري ترې ولاړو.

هماغه و چې لیرې وروسته الوتکې راغلي او هغه ځای یې سخت بمبار کړ.

پلار مې د بمبار شوي ځای د معلومولو له پاره یو کس هلته ور ولیرو، هغه معلومات راوړل چې الوتکو عین هغه زمونږ پر مورچل دومره لوی بم غورځولی چې ډیره ژوره کنده یې په ځمکه کې جوړه کړې وه، په هغه خندق کې د بم راپریوتو په حال کې یو تن بیده پاتې شوی و.

(۲۷ رمضان - ۱۶ دسمبر): دوی ورځې وړاندې مو د مخابراتي له لارې په کندهار کې د ابو حفص مصري د شهادت خبر ترلاسه کړ (یعنې تر همدې نیتې یوه میاشت شاوخوا وروسته؛ ځکه نوموړی د نومبر د میاشتې په ۱۳ ورځ شهید کړای شو).

په همدې ورځ مې پلار راته وویل چې ته او ورور دې دواړه نور له دې سیمې څخه ولاړشئ، خو ما د هغه خبره رد کړه ورته ومې ویل چې زه نه؛ بلکې زما ورور دې ولاړ شي.

خو پلار مو د دواړو په تگ تینګار وکړ، بیا یې همداسې پرېښودلو او دی راڅخه ولاړ.

لږ وروسته بیا راغی او راته وپې ویل چې ته، ډاکټر ایمن او ابوالغیث درې واړه یو بل ځای ته ولاړشئ!

داسې ځای چې مونږ ته یې په اړه هیڅ معلومات نه و، خو تلل مو هلته اړین و او هوري به مو د پلار د راتلو انتظار کاوو.

مازديګر مهال و چې د یو افغاني راه بلد په ملتیا مو د سفر تیاری ونيو، پلار مو د خدای پامانی له پاره راغی زه یې خپلې سینې ته ورجوخت او په سرباندي ښکل کړم، ماټکان وخور ځکه دا کله هم د ده عادت نه و او زما نه یادیده چې پلار دي له ما پرته زما د نورو وروڼو سر ښکل کړی او یا یې په همدې ډول سره په غیر کې تینګ کړی وي.

همدا زه وم چې د سپتمبر تر پېښې وروسته په لوګر کې له اوسیدني نیولي بیا تر همدې ځایه پوري د ده خادم وم چې کالي او د سفر نور سامان به مې ورسره اخیستی و.

په هرصورت مونږ د توري بوري له غره څخه د شپې په تیاره کې په داسې حال کې رابښکته شوو چې د جلال اباد لخوا تر محاصرې لاندې وو، خو مونږ د وزیرو د سیمې په لوري رابښکته او همدې د وزیرو قبیلې خلکو په قاچاقي ډول خپل کلي ته راوستلو.

له غره څخه د رابښکته کیدو په مهال نږدې و چې د شمالي ټلوالې کسانو لیدلي وای؛ ځکه په سیمه کې د دوی د پیرې پوسته وه چې د هغې پوستې د گز مې د موټر رڼا زمونږ پر لور را برابرې شوه، مونږ سمدستي هملته په ځمکه پروت وکړ، زما پښه لگیدلې (زخمې) وه خو په دغه خوږ حالت کې مې د توري بوري لوري ژوري هم ورباندې ووهلي.

د گزومي تر تيريدو وروسته مو خپل مزله ته دوام وركړ يو خای له لښتي څخه د توپ په حال كې د ډاكټر ايمن چشمي (عينكي) له سترگو ولوېدې، بنايي لوی توپ يې وهلی وي، ځكه په همدې خای كې چې مو هرڅومره وپلټلې پيدا مو نه كړې ، البته په توره شپه كې. بالاخره هغه پټ كور ته ورسيدو چې همدې بدرگچيانو زمونږ لپاره لا له وړاندې تياركړی و، هلته مو يواځې يوه شپه تيره كړه.

سهار د دسمبر په (۱۷) يې پيکپ موټر راته راوست د جلال اباد بنار له څنگه يې تير او بيا يې همداسې لنډ د كونډ خواته ورتاو او په يوه غره بيزه لاره يې د كونډ مركز (اسد آباد) ته ورسولو او هلته په يوه غلي كور كې پټ شولو.

د كمكي اختر په سهار (۱۹ دسمبر) تر سپيده چاود لير وړاندې يو ځوان كوټې ته رادننه او په ډير احساساتي لهجه يې باندي غبركړل:

جاء الأسمه ... (اسامه راغی) له دې نه څو ثانيې وروسته مې پلار كوټې ته را داخل شو چې مونږ يې په ليدو ډير خوشاله او سمدستي مو د شكر سجدي وكړې او پلار ته مو وويل چې نن پر مونږ دوه اخرونه راغلل: كمكې اختر او په سلامتي سره ستاسي د رارسيدو اختر.

چا چې مې پلار راوړساره هغه معلم اول گل و چې په خپل سپين رنگي لاند كروزر موټر كې چې په تور رنگ يې لړلی و د كونډ ولايت تر حدودو پوري راوړ او تر هغه وروسته يې زمونږ خپل ملگري بڼه راغلاست ته ورغلل او دی يې زمونږ د اوسيدو تربيت خايه راوړساره.

مونږه ټول په همدې غلي كور كې په داسې حال كې پټ اوسيدلو چې د ژمي سوړ موسم و او زمونږ شاوخوا سپينې واوري پرته وي ، سره له دې چې يخ راباندي خولې لگولې خو مونږ د ځان د افشاء كيدو له پاره هلته د لاس گرمولو لپاره هم اور نشوای بلولای.

په كونډ كې زمونږ تر درې مياشتني اقامت وروسته حكمتيار (د ۲۰۰۲ كال په مارچ) كې د خالد الشیخ په وسيله زمونږ اقامتگاه ته راغی.

زما د پلار او زمونږ د ټولو هغو ملگرو ترمنځ چې په پاكستان كې اوسيدل هر ډول ارتباطات د خالد الشیخ له لاري تنظيميدل.

له پلار سره مې د حكمتيار تر لومړي ملاقات وروسته نوموړی يوه بل گوبڼه كور د ځان له پاره تعين او هلته يې يواځې اوسيدل غوره كړل.

له هغه گوبڼه خايه به زمونږ استوگنځي ته راته او زما له پلار، ډاكټر ايمن او ابوالغيث سره به يې سري مجلس كاوه.

سره له دې چې زه او ورور به مې د دوی څلورو په مجلس كې نه كيانستلو، خو د دوی د مجلس له روحيي څخه به مو د دوی ترمنځ ناخوښي، او متشنج وضعيت له لري حس كاوه.

وروسته حكمتيار زمونږ له هستوگنځي څخه بڼه لري بل خای ته ولاړ، خو پلار به مې له نوموړي سره د رابطي او مجلس له پاره سليمان ابوالغيث هماغه لري خای ته وړليږه، مگر

هرځل چې به نوموړی د حکمتیار له مجلسه بیرته راتو له حکمتیار سره د کړي مجلس له امله به سخت نیولی او خفه بنکاریده.

د کونړ د آسمانڅکو غرونو په منځ کې زمونږ د اوسیدني په مهال خالد الشیخ له کمپیوتر سره مل یوه سي ډي را ولیرله چې پر هغې له پاسه دا جمله لیکلې وه - سري للغایه مونږ چې په داسې وضعیت کې و چې عادي شیان به هم راته سري او تشویش ناک مالومیدل پر سي ډي باندې د (سري للغایه) جملې لا په تشویش کې کړو. پلار مې هم د کمپیوتر او سي ډي په لیدو سره و ویل: عجیب !!

دا به تاسو نه گورئ! بلکې یواځې زه به یې گورم.

خو کله چې مې پلار سي ډي وکتله نو په هغې کې هیڅ شی هم اشد محرم نه و؛ بلکې په هغې کې د الجزیره تلویزون د مشهور مصري ژورنالیست یسري فوده هغه څیرنیز پروگرام ریکارډ شوی و چې د پروگرام عنوان یې (سري للغایه) و او د سپتمبر د پېښې په اړه څیرنه او تحقیق ور کې شوی و.

په (سري للغایه) پروگرام کې مو پر نورو معلوماتو سربیره د لومړي ځل له پاره د گوانتنامو د بندیانو انځورونه هم ولیدل.

دلته زمونږ د اوسیدني بڼه ډیر وخت وشو چې وروسته مې د پلار په غوښتنه حمزه الغامدي هم راڅخه بلې خوا ته مسافر شو، فقط پلار، ډاکټر ایمن، سلیمان ابوالغیث، ابو بصیر، زه او ورور مې په استوگنځي کې پاتې شولو.

ما او ورور مې د ورځني ژوند د کارونو نوبت سره جلا کړ، یوه ورځ به د پخلي، جامو مینځلو، کوتو جاروکولو ... کار ما کاوه او بله ورځ به مې ورور.

د دې لپاره چې څوک راڅخه نشي د شپې په تیاره کې به د اوبو را وړلو لپاره ډیر لاندې خور ته کوزیدو او له هغه ځایه به مو په دوو سطلونو کې اوبه راخیژولې.

له لاندې خورنه د غره سر ته د راڅتو په حال کې به راڅخه سطلونه چرپیدل او هماغه یخي او به به مو په ځان را توییدلې چې د یخوالي له امله به داسې راباندې لگیدې لکه مچيو چې به په څټ څټ کې چپولو.

په ورځ کې به مو درې ځله خواړه تیارول، د سهار ناشته، غرمۍ او ماخوستن تر لمانځه وړاندې ډوډۍ.

یوه ورځ مو د سهار ناشتي لپاره معصوبه تیاره کړه .

معصوبه د سعودي د خلکو خوندور خواړه دي .

په دې خورو کې د ورو په منځ کې عسل او کورني غوړي ځای پرځای کيږي، ډاکټر صاحب ایمن ته یې خوند ورنه کړ، وای دا خواړه زمونږ د خلکو خواړه نه دي؛ ځکه یې مونږ ته همدا تیار خواړه په کاسه کې راپریښودل.

بڼه و چې غرمه مو لږ کډو او پټاټې (کچالو) پيدا او غرمې مو باندې تياره کړه ، دا چې ډاکټر صاحب د سهار ناشتې له وخته لا وړی پاتې و همدا کډو او پټاټې يې په خوند وخورل ، پلار مې هم د ده له وجې دا خواړه په خوښي وستايل.

له غرمې يوډی وروسته مې ورور او ابو الغيث له کوره د باندې ووتل زه ، پلار او ډاکټر ايمن همدلته پاتې شوو، هغوی چې کله بهر وځنډيدل له پلار سره مې اندېښنه پيدا شوه چې نکسه هغوی د دښمن په لاس کيوتې نه وي چې د هغوی په وسيله به ترمونږ پورې هم پل را ورسوي (راشي)

تر څو يې يوه ورځ سهار مهال د همدې په شنو ونو پوښل شويو غرونو له لاري د پاکستان په لوري مخه کړه او د هغه ځای اوسيدونکي يوه سړي راته وويل چې امريکايي الوتکو يې د اوسيدو ځای هم ور بمبار کړ .

يو مهال مونږ درې واړه (زه ، پلار مې او ډاکټر ايمن الظواهري) د غره په سر يوه کور کې درې په درې اوسيدلو.

زما د پلار او ډاکټر صاحب ايمن ترمنځ څه معمولي خوابدن رامنځته شو.

د خوابدون لامل يې دا وه چې پلار مې يوه اندازه د بيري عسل واخيستل.

ډاکټر ايمن ورباندې په غوصه او ورته ويې ويل :

د مجاهدينو په پيسو مونږ ته عسل اخيستل ناروا دي.

پلار مې ورته وويل :

راځه ... ويې خوره !

د الله په فضل د جهاد له پيله تر همدې شيبې پورې مې نه په خپل ځان او نه هم په اولاد د مجاهدينو له ماله يوه روپۍ لگولې.

دا عسل مې هم په خپلو روپو اخيستي ، نه دمجاهدينو په هغو .

له دې سره ډاکټر ايمن هم خاموشه او د پلار په ځواب کې مې څه و نه ويل.

دلته له څه وخت تيرولو وروسته ، يوه ورځ يو ناشناخته سړی راغی ، چا چې تر مونږ پورې را رسولی و هغوی ته يې خپل نوم ابو احمد الکويټي وربښوودلی و.

دا سړی چې له کوم ليري ځايه راغلی و بڼه ستومانه او دلته له را رسيدو سره سم د کور په بله کوټه کې مې د پلار ليدو ته انتظار و.

پلار مې راته وويل چې ته ورشه ويې گوره او دا تري مالومه کړه چې ريښيا هم دا سړی ابو احمد دی؟

زه ورغلم سړی خوب وړی و آرام مې وښور او ه ، چې را وينش شو روغبر مې ورسره وکړ ، د خبرو په مهال مې دا تري مالومه کړه چې همدا کس ريښتيا هم ابو احمد دی ، پلار ته چې مې ورغلم او د سړي د ابو احمد والی ډاډ مې ورکړ ، سمدستي يې خپلې کوټې ته وروغوښت او بڼه اوږد مجلس يې ورسره وکړ.

د آرامی هیله مو په نه هیلې بدله شوه

یوه ورځ نابره زموږ د اوسیدو په خواوښا کې وضعیت بدل شو، امریکایان همدې سیمې ته د عملیاتو په نیت راغلل خو پلار مې چې خبر شو ویل یې کرار همدلته په دې خپل کور کې اوسئ! دا امریکایي ځواکونه چې دلته راغلي داسې ښکاري لکه چې هسې تصادفي دې سیمې ته راپیش شوي وي او بیرته ژرځي.

دا چې پلار مې تر معمول یوڅه زیات وخت دلته د کومې امنیتي ستونزې له پېښیدو پرته تیر کړ نو بلکل یې دلته زړه ولگیده او په دې سیمې کې یې تقریبا د دائمې اوسیدو سوچ کاوه. نوموړي په همدې نظر له هغه چاسره چې مونږ ته یې دلته د اوسیدو زمینه برابره کړې وه و خبره وکړه چې دلته مونږ ته خپل کور جوړ کړي، هغوی ته یې د کور نقشه هم ورکړه، دا نقشه عین هماغه نقشه وه چې وروسته یې بیا د هغې له مخې په ایبټ آباد کې کور جوړ کړ، نقشه مخکې تر مخکې په داسې ترتیب ډیزاین شوې وه چې سړی له لیرې باندې تیر ایستل کیده.

د دې سیمې خلکو مې له پلار سره ډیره ښه رویه کوله، پلار به مې هم ورسره ښه وضعیت کاوه او له هغوی سره به یې د امریکایانو خلاف جهاد کې نغدي مرسته هم کوله.

ریښتیا هم چې هغوی په خپلې سیمې کې د امریکایي ځواکونو په خلاف ښه مقاومت کاوه. وروسته مې د پلار نظر بدل شو او غوښتل یې همدا ځای نور د تل لپاره پریرېدې. مگر د سیمې د خلکو دا پریکړه نه وه خوښه او مونږ ته ټینگ وو چې له دوی سره پاتې شو، خو پلار مې ورته خپل عذر ووايه، او ورته وایي ویل چې تاسی له مونږ سره ډیر تکلیف شوي یاست، مونږ غواړو نور د اوسیدو لپاره دا سیمه پریردو.

که خدای وکړل چې افغانستان له امریکایي اشغاله آزاد شو او په سعودي کې مونږ ته د اوسیدو زمینه مساعده شوه زه تاسو ته دا وعده درکوم چې د حرم مکې په څنګ کې به ستاسې لپاره خاص کور جوړوم، هغوی ته یې نورې نغدي مرستې هم ورکړې او ښه یې خوشاله کړل.

هغوی مې د پلار د دې ژمنې په اوریدو ډیر خوشاله او ورڅخه وې غوښتل چې د ژمنې د عملي کولو په نیت د لاس قول ورکړي، چې پلار مې هم د موافقې په دود خپل لاس د هغوی پر لاسونو د پاسه کیښود.

هغه و چې ابو عامر دا مهال له جلال آباده راغی، پلار مې تر مجلس وروسته ورته ۵۰ زره ډالر ورکړل چې په ننگرهار کې ورباندې جهادي فعالیتونه گړندي کړي، او له دې سره یې ځینې مهم اهداف ورته مشخص کړل چې باید تر هرڅه وړاندې هغه له منځه یووړل شي.

ننگرهار ته د ابو عامر په رسیدو سره واقعا هم چې نوموړي د امریکایانو خلاف مقاومت کې ښه گرم او کوم اهداف چې مې پلار ورته مشخص کړي و د هغوی له جملې څخه یې ځینې له منځه یووړل، چې د یوه تر ټولو مهم هدف د له منځه وړلو د خبر په اوریدو مې پلار ډیر خوشاله سو، د شکر سجده وکړه او وایي ویل:

په ننگرهار کې چې مجاهدينو په تيره عربو مجاهدينو ته كوم تکليفونه رسيدلي و دا هدف د هغوی په انتقام کې له منځه يووړل شو.

مونږ لا همدا د کونړ ولايت په يوه بله سيمه کې و چې امريکايان بيا هغې سيمې ته راغلل، دا ځل هغوی مونږ ته ډير نيردي راغلي و، مونږ ته د امريکايي ځواکونو د را رسيدو خبر يوه افغاني مجاهد راکړ، مونږ ناست و چې يو مخابره په لاس سړی راغی ، سترگې يې رډې (برندې) راختلې وي او په مخابره کې يې مسلسلې بنکنځلې کولې، مونږ ته يې وويل چې هغه دې امريکايان د دې غره لاندې کندي ته را ورسيدل او زبنت زيات شمير شوبلې او ټانگونه ورسره دي.

ريښتيا چې ډير سخت موقف و ، مونږ هم سمدستی خپل بوتونه په پښو او وسلې مو را واخيستلي او د غره لوړه مو په مخه ورکړه. سره له دې چې دا مهال په غره کې واروره هم نه وه خو مونږ په غره ختلو کې ډير ستري حتی نفس مو قيد شو..

مونږ مخ پورته ډير په تيزي ختلو چې د امريکايي شوبلو او ټانگونو غرونه راپسي را لنډيدل ، يو مهال چې مو ورته وکتل امريکايي هم موټرونه ډير نيردي راته لاندې په يوه خوړکې تيريدل، مونږ د هغوي په ليدو د يوې ونې شاته پټ کيناستو، پلارمي ويل چې تر څو هغوی را باندي پير نه وي کړی مونږ به ورباندي پير نه کوو.

له دې سره ډاکټر ايمن وويل: زه خو بيا هغه محبس (تنګې کوټې ته) نه ننوځم.

هغه و چې دا کتار تير شو مونږ را ولاړ شو بيا مو مخ پورته خپل مزله ته ادامه ورکړه. زمونږ سيمه بيز لارښود مجاهدين چې څوک و هغوی د گڼو ونو په منځ کې راته يو پټ ځای پيدا کړ، دا پټ ځای يوه لويه ونه وه چې کبرې وږې ريښې يې دا سي په ځمکه غزیدلې وې چې د هغوی پرسر نورې وږې وږې بيخچې (څانګې) راشنې شوې وې چې د دغو ريښو او د ځمکې سطحې بلکل د يوه خندق (کډي) بڼه غوره کړې وه په دومره مساحت چې يو نفر ترلاندې په پروتيو ځايدای شوای.

خو همدې د يوه نفر ځای ته مونږ درې واړه ور ننوتلو، پلار او ډاکټر صاحب ايمن څنگ په څنگ و غزیدلو زه د دوی دواړو پښو ته پريوتلم.

سيمه بيز لارښود مجاهد نورې څانګې او واښه پر مونږ له پاسه د لويې ونې د ريښو پرچولو باندي وا چول.

له امريکايانو سره دا مهال الوتکې نه ، خو پلېو ځواکونه او زغره والو شوبلو يې تر مونږ لاندې سيمه ټوله نيولې وه.

مونږ دوه ورځې مکملې له سهاره تر ماښام لمر لويديو پوري تر همدې ونې لاندې د گيډرانو په ځاله کې په نهاره تيرې کړې ، نه پورته کيدای شوای ، نه مو خوراک او څښاک کولای شوای نه مو لمونځ کولای شوای آن چې رفع حاجت ته نشوای وتلای.

دوي ورځې وروسته چې امريکايان ولاړل ، هماغه افغانی مجاهد لارښود مو راغی او راته ويي ويل چې نور د خطر وخت تير شو سيمه نور په امن ده کولای شوای چې راووزی. زه ژر را پورته شوم ترڅو چې مي پلار له هغه ځايه بهر راووت ما يي د را وتلو عکاسي وکړ چې هماغه فيلم اوس هم د السحاب نشراتي مؤسسي په آر شيف کي شته دی. همدا راز له دغه لور غره څخه د بيرته راکوزيدو په مهال مي له خپل پلار او ډاکټر ايمن څخه تصويرونه واخيستل چې وروسته هماغه تصويرونه زما د پلار او ډاکټر ايمن د بيا ظهور لومړني تصويرنه وو چې په نړيوالو رسنيو کي نشر او هغوی ورباندې د توري بوري خيال کاوه.

ورسته مو له دې ځايه څخه د مقابل غره په لوري مزل پيل کړ، دا غر ډيورنډ کرښي ته څيرمه پروت او بلې غاړې ته يې د پاکستان هيواد د سيمو او ښارونو ودانۍ ښکاريدلې. ياد غر ډير لوړ و او مونږ هم د شپې په تياره کي تر سپيده چاود پوري په هغې کي مسلسل مزل وکړ، د غره څوکه دومره هسکه وه چې مونږ د هغې سرته په ورختو سره په وريځ کي پټ شو او جامې د سر او ږيرو ويښتان مو لاندې شول. دوه کسه نور لارښودونکي هم راسره وو چې ټول شمير مو پنځه کسه و مگر خواره راسره فقط د دريو کسانو وو.

د سهار له راختو سره هماغه د هسک غره په لوړو کي يوه کلي ته ورسيدو، خو له هغه مو لاره چپه کړه او خپل مزل مو دغره څوکي ته د رسيدو په نيت اوږد کړ. د غره د سر څوکي ته په رسيدو سره مي پلار وويل چې دلته به لير دمه وکړو، بيا به څو له خيره سره .

همالته مو تر ونو لاندې لير ځای سم کړ او ټولو ورباندې ډډې ووهلې. تقريبا لس دقيقې به نه وې تيرې شوې چې شرکنده باران راباندې پيل شو، مونږ چې ټوله شپه مزل کړی و دومره ستړي و چې له باران څخه د پټيدو لپاره له ځايه نشوای ولاړيدلای. لماسره ترځان د خپلې کيمرې ډير تشويش و چې لنډه نشي دا ديوه کال عکاسي کړې خواری به مي ټولې برباد شي.

ځکه به مي هغه په راسره جامو کي تاو او ترځان لاندې کوله. باران وروسته ورو خو له لمر څرک سره بلکل ودریده ، له دې سره سم مو بيا مزل پيل کړ ، لارښودو مجاهدينو مو د وروستي منزل د رالښودو ډاډ را کاوه او تر هر څو گامه وروسته به يې راته ويل : نور را رسيدلي يو.

د دې سفر ډير جريان مي هم په راسره کيمرې کي عکاسي کړې او فعلا هم راسره موجود دی.

اوس نور زمونږ په سفر کې بلکل یو بله مرحله پیلېږي:

ځکه مونږ د دې هسک غره له څوکې څخه د رابنکته کیدو په حال کې نور د پاکستان په لور ور روان یو، همدلته ډیرې ستړیا له یوې خوا لورې او تندي له بلې خوا نور د پینو سیک را ختم کړ، هماغه و چې په لاره کې یوې داسې لوی ډبرې (صخري) ته ورسیدو چې منځ یې کډی او د تازه باران اوبه ورکې ښه شوي وې.

هغه اوبه مو په مزه مزه وڅښلې او د مزله پوره کولو لپاره مو ملاوي وتړلې.

دې مزله مو د ورځې ډیره برخه ونيوله چې یواځې نیم ساعت مو پکې دمه وکړه، بالاخره ماسپینین مهال یوه کلي ته د پتیدو لپاره ور ورسیدو، د هغه کور اوسیدونکي پښتانه او ډیر میلمه پال خلک و مونږ یې ډیر ونازولو او د احتیاط له وجې په خپل کور کې د ماشومانو خونې ته د ننې ور وستلو مونږ چې هغې کوټې نه ور دننه شولو داسې مو حس کړه چې کوربنو همدا زمونږ پخاطر خپل ماشومان تازه له همدې خونې بل ځای ته لیرلې. ځکه هلته د پاتې بسترو او بالبنتونو د تازه پاڅول شویو تنکیو ماشومانو بوي ته ..

په دې کور کې مونږ د مختار (خالد الشیخ) د راتلو په انتظار تم شولو.

دا کلی د هماغه هسک غره په ډډه کې پروت او تر سرک پورې نیم ساعت لاره وه، ځکه زمونږ راه بلد ملگري ډیر په تشویش کې وو او را ته ویل یې چې دا سرحدې سیمې دي، تر همدې کلي لاندې امریکایان او د هغوی جاسوسان ولاړوي، ښه خبره داده چې مونږ لاندې ورکوز نشو، ما ته مې پلار وویل چې ته او یو راه بلد د لارې معلومو لپاره ورشئ، هغه یوه شفري ښښه هم راکړه چې که خدای مکره مونږ ونيول شو دوی به له نیول کیدو څخه خوندي وي.

مونږ چې لاندې ورکوز شوو هیڅ هم نه وو، هماغه و چې دوی ته مو د راتگ اشاره وکړه پلار او ډاکټر صاحب هم راکوز او همدلته د سرک پر سر مختار(خالد الشیخ) له پیجاړو موټر سره راته انتظار و.

خالد الشیخ په همدې پیجاړو موټر کې د پېښور ښار یوه خوندي کورته ورسولو او هلته مو ته د ستړي سفر له ستوماني څخه دوه ورځې پر لپسي آرام وکړ.

وروسته مې مور(میره) او یوه میریزي خور هم دغه کورته د پلار لیدو ته راغلي.

دلته په را رسیدو سره مو څو ورځنۍ ستړي سفر یو پراو پایته ورسیده او تر دوه ورځنۍ دمې وروسته مې پلار زما د تشویق او هڅونې په غرض راته ویل چې ته نور زلمی شوی یې ته باید ولاړ شي او ځانته نور د واده غم وخورې.

ما د واده په خبره ځان کون و اچاو خو ده راته په سوډانۍ لهجه په موسکي حالت کې وویل:

[يازول .. يازول .. دایرین نشوف اولادک يازول]..

اي ځواکمن او ځیرک زلمیه! نور مونږ غواړو ستا اولادونه و وینو!

زه پوهیدم چې زما پلار ما د راتلونکو مسولیتونو لپاره په یوه تشویقي لهجه پوهوي، هماغه و چې ما هم د ده خبره ورسره ومنله او له ده څخه په جلا کیدو سلاشوم، ده څو نفره لمانسره

د ملگرتيا په غرض راته راوغوښتل او ماته يې ۵۰۰۰ ډالر د سفر خرڅه راکړه خو راته ويې ويل چې دا مي د دې لپاره درکړل چې ته د خپل د واده کار وبار ورباندې جوړکړي. مخکې تر دې چې زه له خپل پلار سره مخه ښه وکړم ، د امنيتي ملحوظاتو له کبله مي د پلار او ډاکټر صاحب ايمن د جلا کيدو پريکړه هم شوې او هغه هم په بيل ځای کې ځای پرځای شوي و.

ماهم د وروستي ځل لپاره د خپل پلار لاسونه ښکل او د بل نوي پړاو د پيلولو په غرض تري رخصت شوم.

د ۲۰۱۱ کال د می دوهمه:

شپه ښه پخه شوې وه، پلار مي د خپل دري پوريز کور په دريم منزل کې ويده وه چې په لاندني پورکي د نابلده غرونو په اوريدو را وغورځيده .

خپل زوي خالد ته يې ويل :

خالده ته وربنکته شه دا څه دي؟

خالد په بیره را ولاړ او ښکتنې پورته ور روان شو.

کوم نا بلده غرونه چې زما پلار يې له خواږه خوبه را وښکړ هغه مو د کور په انگر کې له هوا څخه د امريکايي کومانډو د رابنکته کيدو غرونه و کوم چې په دې شپه کې د بريد کولو لپاره راغلي وو.

يادو ځواکونو د دې بريد لپاره ځانگړی تکتیک کارولی و، هغوی په دوو داسې ځانگړو پوځي څرخکو کې د کور تر انگره ځان رارسولی و چې هيچا يې غږ نه و اوريدلی .

نه يواځې دا چې د هغوی څرخکو غورهاری نه کاوه ؛ بلکې د وسلو پيرونو يې هم غږ نه درلود.

زما پلار، د کورنی غږي او د هغوی گاونډيان د امريکايي ځواکونو په پيرونو نه ؛ بلکې د هغې څرخکي د انفجار په غږ راوښن شول کومه چې د کور په انگر کې د بنکته کيدو په مهال پرځمکه راپريوته .

دواړه څرخکي مخکې تر دې چې د کور په انگر کې بنکته شي له هوا نه يې کومانډويي ځواکونه د کور په انگر کې پلي کړي ول.

هغوی ډير په چټکي خپل عمليات تر سره کړل، خالد ورور مي چې د پلار په امر لاندې وربنکته کيده له خپلي کمري لاندني پور ته په زينو کې و چې امريکايي ځواکونو ورباندې د بيغږه وسلو شپيلی راوړولي او دی يې د تل لپاره خاموشه کړ (وواژه)

د خالد تر وژلو سمدستي ورسته همداسې په گړنديو گامونو دريم پور ته راوختل ، د پلار د خوب خونې ته له ورننوتو سره سم يې پر هغه پير وکړ، نوموړی يې ځای پرځای وويشت او پرځمکه راپريوت.

دا مهال له نوموړی سره وسله نه وه، زما مور (میره) مې د ویشتونکي امریکایي پوځي وسلې ته لاس ور واچاوه او له هغه سره چنگال شوه، خو بیرحمه وژونکي هغه پرځمکه وغورځوله او بیایي په پښه وویشته چې اوس هم هغه پښه نشي ور ټولولای. تر دې ورسته یې زموږ د کور ټولې بڼې او ماشومان په یوه کمره کې سره راغونډ کړل لاسونه یې تر شا ور وتړل او د ټولو مخونه یې د یوال ته وگرځول. لیرې کړی وروسته مې ورته د پلار په وینو لړلی جسد راوړ او د هغوی تر شا یې پرځمکه وغزاوه.

۹ نمبر پوځي د کور پر بڼو او ماشومانو غږ وکړ او ورته ویې ویل:

ورته وگورئ!

دا څوک دی؟

هغوی ټولو د یاد جسد په لیدو سره په یوه غږ ورته وویل:

هذا عبد الله (دا عبدالله دی).

تر دې وروسته یې دوی ته وویل چې تاسو مو بیرته مخونه دیوال ته واړوئ او له دې سره سم مې د پلار بیروحه جسد له ځان سره یووړ او د خالد هغه یې همالته پرېښود.

د امریکایي سرتیرو تر تللو څه وخت وروسته پاکستانی پوځیان راغلل، او د امریکایانو لخوا لاس تړلي بڼې او ماشومان هغوی له ځانه سره بوتلل.

د کور په انگرې کې یوه نه زغمل کیدونکې فضا حاکمه وه، د خالد مور د خالد جسد ته په رارسیدو سره پر هغه ورتپه، د هغه په وینو لړلی تندې یې د وروستي ځل لپاره ښکل کړ او نور ترې روانه شوه.

د کور په کونج کې د کور عمومي دروازي ته نیردې ځانگړی ځای و چې په هغه کې پیره دار له خپلې درې کسيزې کورنۍ (میرمن او دوو زامنو) سره اوسیده او په همدې شپه ورته یوبل میلمه هم راغلی و.

برید کوونکو هغوی له میلمه سره ټول یوځای ووژل ...

دا پیره دار هماغه ابو احمد الکویتي (افغانی) و چې د کونړ غرونو ته مې پلار ته په یوه خوندي ځای کې د کور جوړولو په نیت راغلی، په ایبټ آباد کې دا کور د ده په نوبت جوړ شوی او تر لس کاله زیات وخت ورسره په همدې کلی کې د پیره دار په توگه پاتې شوی و.

امریکایي ځواکونو خپله هماغه غورځیدلي څرخکه هم ورسره یووړه خو د اسامه، خالد او نورو شهیدانو په وینو ککړ کور یې همداسې ښکې پرېښود...

یادونه: دغه معلومات د ایکس (EXILE) انگریزي کتاب څخه پښتو ته ژباړل شوي دي.

پای

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**